

ΑΡΙΣΤΟ

ΦΑΝΗΣ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Έν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ
 ἔτησίᾳ δραχ. 12, ἑξαμηνίᾳ δραχ. 7.
 Διὰ τὰ δημόσια καταστήματα » 20.
 Έν ταῖς Ἐπαρχίαις
 ἔτησίᾳ δραχ. 14, ἑξαμηνίᾳ δραχ. 8.
 Έν τῷ Ἐξωτερικῷ,
 ἔτησίᾳ φράγ. 16 ἑξαμηνίᾳ φράγ. 9.



ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ

Δι' ἑκάστην στίχον διατριβῶν λε. 50.
 Διατριβῶν καταγεγραμμένων » 8.
 Αἱ ἀποδείξεις ὑπογράφονται παρὰ μό-
 νον τὸν ἑπιτελεῖν καὶ τοῦ. Αἱ ἐπι-
 στολὴν ἔχουσιν ἑξ ἑκάστην. Ἡ δὲ
 τυνδρῶν ἐπιτελεῖται ἐπιτελεῖται δι' ἑν ἑκά-
 και προκληθῆναι εἰς Ἀθήνας.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤ' ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Φίλτατε Ἀριστοφάνες!

Ὁ Ἀλφρέδος Μυτιλιέ, λόγιος γάλλος, γραμματιζόμενος σὺν τῷ λέγει—ὄχι βέβαια ὡσὺν τὸν Κορομηλά, εἶπε,—Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι οὐ αὐτῶν ἐσὶν ἡ βασιλεία τῶν γυναικῶν,—ἐγὼ δὲ ἀμαθέστερος καὶ τοῦ ποιητοῦ τῆς Ἐρωτικῆς Ὀυσίας λέγω, μακάριοι οἱ κακοήθεις οὐ αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν Ἀθηναίων. Ὁ λόγος λοιπὸν σήμερον εἶνε περὶ κακοήθων, κακοήθης δὲ οὐ πῆ—Κορομηλάς, Καμπούρογλους ἢ ὅπως σὺ ἐνασμενίζεσαι τὸν ἀποκαλῆς Καμπούρογλον ἢ Καμπούρ—Ἐφέντη, καὶ, ἂν ᾔνε ὅλοι οἱ ἀφέντες τοῦ Φαναριοῦ σὺν καὶ τοῦτον, τὸ φλαῖς νάχουν. (Ζητῶ συμπάθειο ἀπὸ τὰς κυρίας, ἀλλ' ὅταν ἔχη νὰ κάμη κανεὶς μὲ κακοήθεις ἀναγκάζεται καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ νὰ μεταχειρίζεται λέξεις κακοήθεις).

Δὲν μοῦ λές, Ἀριστοφάνες, ποῦ θὰ καταντήσῃ αὐτὸ τὸ Ῥωμαῖκο; Δὲν μοῦ λές τὸν Κορομηλά τὸν ἔβαλαν ἢ δὲν τὸν ἔβαλαν φυλακῆ, εἶνε ἢ δὲν εἶνε εἰς τὰ μέγαρα

τοῦ Τριγυρετά; Καὶ ἂν μὲν ᾔνε πῶς ἐγὼ τὸν εἶδα ἐφ' ἀμάξης, τὴν δευτέραν ἡμέραν τῆς φυλακιστέωφ του εἰς τὸν περίπατον; Δὲν μοῦ λές ποῖος τὸν ἔβγαλε, ἢ ποῖος τῷ ἐπέτρεψε τοσοῦτον θρασυῆς νὰ ὑβρίξῃ τοὺς νόμους καὶ τὰ δικαστήρια; Ὁ κύρ Μπένσης, προκαλεῖται, δὲν παρακαλεῖται, ὁ Μπένσης, λέγω, προκαλεῖται νὰ μάς δηλώσῃ ποῖος ἐπιτρέπει εἰς τὸν Κορομηλά, κατὰ δικὸν καὶ φυλακισμένον ὄντα νὰ περιδιδάξῃ ἐλευθέρως; Αὐτός; Καὶ ἐπὶ τίνι δικαιώματι; Δικαιώματι κακοηθείας; Ὀχι, διότι αὐτὸς ἐτάχθη φρουρὸς τῆς Δικαιοσύνης καὶ ἐκτελεστῆς τῶν νόμων. Ὅταν οἱ νόμοι καταπατοῦνται ἐπ' αὐτῶν τούτων τῶν ἐφομοστῶν αὐτῶν, ὅποια ἀσφάλεια παρέχεται εἰς τοὺς πολίτας. Αἱ μωρὲ παιδιὰ ποῦ ἔταξαν, ἐμπρός, δείρετε, σκοτώσετε ὅτι νὰ τίνα θέλετε, κλέψετε, ἀτιμάσετε, διαπορῆστε ὅτι εἶδους κακούργημα ὁρᾷται ἡ καρδιά σας, ὁ Μπένσης σὺν ἔνε χαλκῆ, διὰ τὰ μάτια τοῦ κόσμου ἡ σὰς δικαστῆ μὲν καὶ τὰ σὰς καταδικαστῆ, ἀλλὰ ἀληθῶς οὐ ᾔστε ἐλεύθεροι νὰ μεθοκοπάτε καὶ ἐν

μέταῖς Ἀθήναις ἢ ἂν σὰς ἀρέσκη καὶ εἰς τὸ Φάληρον, ὅπως προχθὲς ὁ Καμπούρογλους, καὶ ὁ μονομάχος Μανιτάκης. Θὰ μὲ ἐρωτήσητε τώρα καὶ τί συνέβη εἰς τὸ Φάληρον; Νὰ σὰς τὸ πῶ.
 Ὁ Σπύρος μας, Σπυροῦλης, Σπυριδιωνέ μας, καὶ ἀχ Σπύρῶ μου, Σπυράκι μου, δηλαδή Φιλοποίτου ὁ Παλαμκευαῖδης μας, ὁ ἀνακαλιθῆς, ὅτι πᾶσα βασιλίσσα δὲν εἶνε τοιαύτη ἀλλ' ἀπὸ τὴν γυναῖκα τοῦ βασιλέως, ὁ γραμματεὺς τέλος πάντων τοῦ Ἀθηναϊκοῦ σιδηροδρόμου ἔκαμε τὴν ἀπερασμένη ἐβδομάδα ἔς τοὺς βούρκοῦ τοῦ Φαληρέα ἕνα διαφῆτι ἀνταλέδικο, εἶχε προσκαλέσει καὶ τὸν ἀγαπητὸν μας πρεσβευτῆ τῆς Ἀμερικῆς κύριο Φρανσί—ὄχι τὸν ταχυδακτυλογράφου Μιρίκου Φρατζῆ τὸν κλειγόν, —εἶπε τὸ τραπέζι λοιπὸν αὐτὸ ἦτανε τὸ ἑξῆς καὶ ἀφόροι προκεκλημένοι καὶ ἐπισημοῦντες, καὶ ὁ Καμπούρογλους ὁ ἐρημευδοποιὸς καὶ Μανιτάκης ὁ μονομάχος. Τὸν τελευταῖον αὐτὸν τὸν εἶχε πάρῃ φαίνεται γιὰ φρουρὰ σὺν παλληκάρι ποῦ εἶνε. Ἄς ᾔνε δά. Θὰ μὲ ῤωτήσητε πάλι, διατί

Κ Η Π Ο Σ

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ.

Πάει πλέον ὁ Λαβέρνης, ὁ μεγάλος ἀγιογδύτης,
 Τῆς Φιορέλλης, τῆς Σορράντης καὶ τῆς Βέρθρας ὁ μεσίτης.
 Πάει πιά κατὰ διαβόλου, πᾶνε, πλέον καὶ ἐκεῖνας,
 Ἡ Παρισιναῖς ἢ ἰέραις, ἢ καλαῖς του θεατρίνας,
 Ποῦ τὸν Μαῦρο, τὸν Ῥοῖδη καὶ τοὺς ἄλλους χοροῖδεύαν,
 Καὶ εἰς τὴν σκηνὴν ἀπάνω ἀξεβράκωται ἄχαρῶνα.

Πάει πλέον ὁ Λαβέρνης, ἡ Παρισινὴ ἢ βρώμα,
 Ποῦ κουνούσε καὶ λυγούσε τὸ κομψότατό του σῶμα,
 Καὶ ἐτέντωνε μὲ χάρι τὰ ὠραῖά του τὰ σκέλια,
 Καὶ ἡ Φαναριώτισσαίς μας ξεκαρδίζοντο ἔς τὰ γέλια,
 Κι' ὀλοένα γιὰ τὴν χάρι καὶ τὰς στάσεις του μιλούσαν,
 Καὶ τοῦ ἐφωνάζαν μπράβο καὶ τὸν ἐχειροκροτοῦσαν.

Πάει πλέον ὁ Λαβέρνης, ποῦ γι' αὐτὸν γι' αὐτὸν καὶ μόνο
 Ἐβουτούσα ἔς τὸ μελάνι τὸ κονδύλι μ' ἕνα χρόνον,
 Καὶ τοῦ ἔβγαλα τὴν πίστι καὶ τὸν ἕκαμα νὰ σκάτη,
 Καὶ ξυνὰ ἐκεῖνα βλαποῦχε φάγει νὰ ξεράση.
 Πάει πλέον ὁ Λαβέρνης, κ' ἐξεβούλωσαν τ' αὐτιά μου,
 Καὶ ἐγέλασα ὀλίγον, καὶ ἀνάσῃ ἡ καρδιά μου.

Τώρα πιά ἐκαθαρίσθη ἡ σκηνὴ μας ἀπ' τὴν βρώμα,
 Καὶ ἀκούσθη καὶ πάλι τὸ ἑλληνικὸ τὸ στόμα,
 Κι' ὁ καλὸς λαὸς μὲ ζέει, καὶ μὲ ὀρεξὶ μεγάλη
 Εἰς τὸ θέατρον ἐπήγε, κ' ἐπερίμενε καὶ πάλι
 Νὰ ἀκούσῃ τὴν φωνὴν του, ποῦ ἐσβύθη πόσο χροῖο
 Ἄπ' τὸν γαῖδαρο Λαβέρνη, τὸν μεγάλο θεατρονόμο.

Ἐτρεξα κ' ἐγὼ ἀμέσως μὲ πολλὴ χαρὰ καὶ λοῦπο
 Τοὺς καλοὺς ἠθοποιούς μᾶς νὰ ἰδῶ καὶ νὰ ἀκούσω.
 Εἰς τὸ θέατρο ἐμπήκα, κι' ὀλοένα λαχταροῦσα
 Καὶ μὲ ἀνοκτὸ τὸ στόμα σὺν τὸν χάχα καρτεροῦσα
 Πότε νά'λθ' ἐκεῖν' ἡ ὥρα νὰ σηκώσουν τὴν αὐλαία,
 Γιὰ ν' ἀκούσω φωνὴ ἄλλη καὶ νὰ ἴδῶ καὶ μοῦτρα νέα.



ΠΑΝΑΓΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ (δήμαρχος).

Συνδρομητής Τριπόλεως.

Τῆς Τριπόλεως πρό χρόνων ὁ καυμένος δημαρχεῦω,
Καὶ δὲν παύω ὀλοένα τὸ καλόν τῆς νὰ γυρεύω,
Καὶ φροντίζω τόσον, ὅπου πρὶν καλὰ βραδυὰς ἀκόμη
Σκοτεινιάζουν καὶ ῥημάζουν ἢ πλατεῖαις καὶ οἱ δρόμοι,
Καὶ δὲν ἔβρισκεται φανάρι πουθενὰ εἰς τὰ σοκάκια,
Ποῦνε πάντοτε γεμάτα ἀπὸ βούρκους καὶ χαντάκια.

Τόσον εἶμαι οἰκονόμος, ὅπου πάντα ἐξοδεύω
Πιὸ πολλὰ ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ λεπτὰ τοῦ ἐσοδεύω,
Καὶ φωνάζω εἴ καλὴ μου δημαρχία νὰ μοῦ ζήσῃ,
Κ' εἶμαι πάντοτε κουροῦνα ἀπὸ τὸ πολὺ μεθύσι,
Καὶ κοιμοῦμαι ἔς τῆς ταβέρναις, ξεφαντώνω, πίνω, τρώγω,
Καὶ δὲν δίνω εἰς κανένα γιὰ τὴν δημαρχία λόγο.

Νά! καὶ ὁ «Ἀριστοφάνης», ποῦ πιστεύει πῶς θὰ πάρῃ
Συνδρομὴ ἀπὸ ἐμένα, τὸ τετράποδο γομάρι,
Ὅπου πρέπ' οἱ Τριπολίται νὰ μὲ βάλλουν ἔς τὸ γαιδοῦρι,
Καὶ μὲ τηγανιοῦ μουντζοῦρα νὰ μ' ἀλείφουνε τὴν μούρη,
Γιὰ νὰ μάθ' ὁ κόσμος ὅλος ποῖος εἶμαι, καὶ νὰ ἴδῃ
Τῆς Τριπόλεως τὸ ζῶον, τὸν γνωστὸ Οἰκονομῆ.

ΑΛΕΞΗΣ ΝΙΚΟΠΟΥΛΟΣ (πρώην δήμαρχος).

Συνδρομητής Τριπόλεως.

Ποῖός δὲν ἔξερει τὸν Ἀλέξη, τὸν μεγάλο κανονιέρη,
Καὶ τὸν πρῶτο μασκαρᾶ,
Ποῦ τῆς ἐπιστήμαις ὄλαις καὶ τῆς ἀγυρτίαις ξέρει
Γιὰ νὰ ἔβγάξῃ τὸν παρᾶ,
Κ' ὅταν ἔλθῃ εἰς ἀνάγκην, εὐθύς κάνει τὸν μεσίτη
Ἐστὺς γαμπρούς καὶ εἰς τῆς νύμφαις, καὶ αὐτὸν τὸν ψωμοζήτη;

Ἕμουν δήμαρχος μεγάλος εἰς τὰ πρῶτά μου τὰ χρόνια,
Καὶ ζωὴ περνοῦς Ἀγᾶ,
Μὰ σὰν εἶδαν ὅτι εἶμαι σουφρατζῆς, μὲ τὰ λεμόνια
Μὲ ἐπῆραν καὶ μ' αὐγά,
Κ' ἔτσι ἔχασ' ὁ κουροῦνης τὴν καλὴ μου δημαρχία,
Κ' ἔμεινα χωρὶς πεντάρια μέσα ἔς τοῦ λουτροῦ τὰ κρύα.

Λοιπὸν, φίλ' «Ἀριστοφάνη», ἀπ' ἐμένα τὴν μαγᾶρα
Δὲν θὰ πάρῃς συνδρομὴ.
Μάλιστα ἐσὺ, ἂν θέλῃς, δόσε μου καμμιά πεντάρια,
Ποῦ μ' ἀμάν ἀπὸ ψωμί.
Μὴν θαρρῆς, «Ἀριστοφάνη», πῶς ἡμέρα θὲ νὰ φέξῃ,
Ποῦ θὰ πάρῃς μιὰ πεντάρια ἀπ' τὸν παστρικό Ἀλέξη.